

- Έγεννήθη τὴν 24 Ἰουλίου 1876.
- Ἐνυμφεύθη τὴν 28 Σεπτεμβρίου 1896 : καὶ . . .
- Ἀπέθανε τὴν 2 Ὀκτωβρίου 1896.

ΔΟΥ ὅλη της ἡ ζωὴ εἰς τὰς τρεῖς αὐτὰς χρονολογίας. Ὁ βίος της ὑπῆρξεν ὅπως καὶ ἡ ψυχὴ της ἓνα εὐῶδες παραμῦθι. Εἰκοσι ἀνοίξεις ἐβλάστησαν καὶ εἰκοσι φθινόπωρα ἐχρῦσθσαν τὰ δένδρα, καὶ ἡ ζωὴ της ἔληξεν, ἀποκομιζουσα εἰς τὴν πέραν τοῦ τάφου ἄλλην ζωὴν, ἥτις ἀνοίγει εἰς τοὺς θνήσκοντας τοὺς ὀρίζοντας νέου βίου καὶ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀνέκφραστον γλυκύτητα πόθου καὶ αἰσθήματος, ἀναριθμητὰ χρυσόφτερα παρθενικά ὄνειρα... Δὲν ἔχει καμμίαν ἱστορίαν. Ὅλη της ἡ ἱστορία ἦτο γραμμὴν ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπόν της· καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ τὴν ἀνεγίνωσκον ἐκεῖ :

Ῥομορφος κóδμος, ἠθικός, ἀγγελικὰ πλαδμενός

Τὰ ἄνθη καὶ αἱ καλλιτεχνικαὶ ψυχαὶ δὲν ἔχουσιν ἱστορίαν. Ὡς αὐτὰ, γεννῶνται ὑπὸ τὰ γλυκέα τοῦ ἡλίου μειδιάματα καὶ ἀναπτύσσονται ὡς ἐκεῖνα ὑπὸ τὰς δροσοδόλους σταγόνας τῆς πρωίας τῆς ζωῆς. Ποίαν ἱστορίαν δύναται νὰ ἔχη ἓν ῥόδον κοπέν, ποίαν ἱστορίαν δύναται νὰ ἔχη μία δύσαδα χρυσοῦ ἄκτις ; Τίνα ἱστορίαν ἔχει ἡ λευκοπέταλος ἀμυγδαλῆ ἡ μόλις ἀνθοῦσα καὶ ἐξανθοῦσα ὑπὸ τὴν χιόνα τοῦ Φεβρουαρίου ;

Ἴδου πόσον περιεργον κράτος ἄτομά τινα ἐξασκοῦσιν ἐπὶ τῶν ψυχῶν. Ὀλόκληρος ἡ καρδιά πληροῦται ἐξ αὐτῶν καὶ εἰς τὴν ἀπώλειαν τῶν τῶ κενόν, ὅπερ ἀφίνουσιν ὀπισθὲν τῶν, πλημμυρεῖ μὲ δάκρυα... Ἡ **Μπεττίνα Παπαγεωργίου** ὑπῆρξε μία τῶν φωτοδόλων ἐκείνων μορφῶν, αἵτινες ἅμα δεσθῶσιν, οἱ ὀφθαλμοὶ αἰσθάνονται περὶ αὐτοὺς τὸ σκότος. Ψυχὴ ἀγγέλου εἰς κάλυκα ἴου, ἀρμονία ἀρώματος καὶ ἄνθους καὶ φωτός. Ἡ παρουσία της ἐνεθουσίαζεν, ἡ ἀνάμνησίς της ἐχοίτευε, τὸ ὄνομά της ἠλέκτριζεν. Οἱ καθημερινοὶ μουσικοὶ πόνοι της δὲν ἐσκόρπιζον ποτὲ τὰ ῥόδα ἀπὸ τὸ πρόσωπόν της, καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ κυλιόμενοι μετὰ εἰς ὤκεανὸν ἀγνῆς ἀγάπης, εἶχον πάντοτε δάκρυα συγκινήσεως, ἐκδηλώσεις ἐνδομύχου ἀγαλλιάσεως δι' ὅλους τοὺς

δυστυχείς τοῦ κόσμου . . . Εἰς τὸ πνεῦμα ὄλων, ὅσοι τὴν ἐλάτρευον,
ἢ μορφή της συνεχέετο μετὰ τῶν ὀνείρων, ὡς φαντασιώδης φαντα-
σμαγορία, ὡς ἠδεῖα ὀπτασία, ὡς ἀποικομένη ἁρμονία, τῶν ὀποίων οἱ
ἦχοι, αἱ εἰκόνες, μετέδιδον εἰς τὴν ψυχὴν κύματα φωτός. Καὶ τώρα

ἀκόμη ποῦ τὴν ζωγραφίζω μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου, νομίζω, ὅτι τὴν βλέπω καθημένην ἐπὶ τῆς ἔδρας, μὲ τὰ πάλλευκα λεπτὰ δάκτυλά της τεθειμένα ἐπὶ τῶν λευκῶν πλῆκτρων τοῦ κλειδοκυμβάλου, τὴν ἀναπολῶ ἐν γαλνιναῖα εὐφροσύνη, καταθέλονσαν τὸ βλέμμα, ὁπότεναι τοῦτο προσηλωμένον ἐπὶ τῶν ἡδυπαθῶν κινήσεών της, τὴν ἐβλεπε θαυμασιῶς ἐκτελοῦσαν συμφωνίαν μεγάλου μουσουργοῦ, καὶ δίδουσαν ψυχὴν εἰς τὸ νεκρὸν ἐκεῖνο ὄργανον, δι' οὗ συνεκίνει μέχρι δακρύων τοὺς αἰθανομένους βαθύτερον τὴν Μουσικὴν, καὶ ἀνύψου εἰς τὰς πτέρυγας τῆς ἁρμονίας της τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροατῶν της, εἰς κόσμους ἄλλους, ὅπου ἠδύναντο, φευγόντες τὴν καθημερινὴν πεζότητα, ν' ἀπολαύσῃσι τὰ θέληγτρα, ἅτινα διανοίγει ἡ καλλιτεχνία...

✱

Ἡ **Μπεττίνα Παπαγεωργίου** ἀνεφάνη ἐνωρῆς εὐέλπις λειτουργὸς τῶν Μουσῶν, μία ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων συγχρόνων καλλιτεχνιδῶν. Μόνη, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς ἐμπνευσεῶς της, μόνον πλοῦτον ἔχουσα τὸ δαιμόνιον τοῦ καλλιτεχνικοῦ της ταλάντου, ἀπεφάσισε νὰ σταδιοδρομήσῃ, νὰ διακριθῆ, νὰ ἐπιπλεύσῃ, καὶ τὸ κατώρθωσεν, οὐχὶ ὑποσκάουσα διὰ βαθμιαίων βημάτων, ἀλλὰ δι' ἐνὸς καὶ μόνου ἄλματος. Πνεῦμα μουσικόν, νοῦς θετικώτατος, μὲ ψυχὴν γυναικείας ἀβρόττης καὶ αἰσθημάτων τρυφερωτάτων. Ἰδεώδη καὶ πόθοι καὶ πῦρ ἀσβεστον τὴν ὤθησαν, τὴν ἐνέπνευσαν, τὴν ἠνάγκασαν μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ φανῆ χρῆσιμος εἰς τὸν τόπον της. Εἰργάσθη διὰ νὰ ἀναφανῆ αὐτῇ, ἀλλ' εἰργάσθη συγχρόνως, διότι ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν της εὐρισκόμενον εἰς θέσιν νὰ κάμῃ καὶ τι θετικόν, σπουδαῖον, καλὸν εἰς τὴν Πατρίδα της. Διὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς τοῦ καλλιτεχνικοῦ της σταδίου, θεότης καὶ ἐμπνευσεὶς διὰ τὴν **Μπεττίναν** ὑπῆρξεν ἡ Τέχνη. Εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς ἐμορφώθη, ἀνεπτύχθη, συνεκίνησε, κατήγαγε νίκας, ἐπορίσθη τὴν ἀγνοτέραν λατρείαν καὶ εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς προεδέχθη τὴν ἐμπνευσίν. Ἐπάλαιδεν ἐν τῷ βίῳ, νικῶσα διὰ τοῦ κραταιοτέρου ὅπλου τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἐργασίας, τὰ ἀπνῆ κτυπήματα, ἅτινα συνήντησεν εἰς τὰ πρώτα βήματα τῆς ζωῆς, ἐνῶ ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς ψυχῆς της ἐθάπτοντο πλεόν τὰ ἡδυπαθῆ ὄραματα τῆς οικογενειακῆς ἐστίας, τῶν ἀγαθῶν τοῦ πατρικοῦ οἴκου, καὶ ἡ ἀπόφασις, τέλειον γνῶρισμα τοῦ χαρακτῆρός της, κατέστειλε πάντα ἐνδοιασμόν, ὅπως αὐτῇ προχωρήσῃ, ὅπου ἡ καλλιτεχνικὴ φύσις αὐτῆς τὴν εἶχε προσορίσει. Κόρη ἀποκλειστικῶς τῆς οικογενείας καὶ τοῦ σπουδαστηρίου της, σπουδαστηρίου το ὁποῖον περιέκλειεν ὀλόκληρον Μουσικὴν Βιβλιοθήκην, διηλεκτικῶς μελετῶσα καὶ ἐργαζομένη, διεπλάσθη μία ὑπαρξίς τὴν ὁποῖαν δὲν θὰ εἶρη κανεῖς, ἴσως σήμερον, ὅσον καὶ ἂν ἀνακινήσῃ τὸν ἀβρὸν κόσμον τῆς κοινωνίας μας... Οὕτω τάχιστα οἱ στέφανοι τῆς δόξης ἔσπεφον τὴν ὠραίαν κεφαλὴν της, ἡ δοκιμασία της ἔταυτίζετο μὲ τὸν θρίαμβόν της καὶ τὸ τολμηρὸν βούλευμα ἐπληροῦτο...

... Αὐταὶ εἶναι αἱ χρυσαῖαι σελίδες τῆς ἱστορίας τῶν προόδων της, σκορπισμέναι τώρα ὡσὰν φύλλα μαδημένα ῥόδου ἐπάνω εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν τάφον

της, ὃν ἀνήγειρεν ἡ στοργὴ τοῦ θρηνοῦντος τὴν στέρνησίν της συζύγου, καὶ τὸ ἄπονον χῶμα τοῦ ὁποίου δροσίζει κάθε ἡμέραν τὸ ἀστειρευτον δάκρυ πολυπαθεστάτης μητρός.

✽

... Τὴν ἐνθυμοῦμαι πέντε, δέκα, δεκαπέντε Ἀπριλίων παιδίσκην. Τὰ ξανθὰ μαλλιά της ἐκυμάτιζον χυμένα εἰς τοὺς ὤμους της καὶ ἐκπαγλον τὸ παρθενικὸν της κάλλος ἠκτινοβόλει εἰς τὰ ἄβρα χαρακτηριστικά της, ἐξόχως ἡρμοσμένα εἰς τὴν νεανικὴν αὐτῆς ἀνθηρότητα. Ἐνσάρκως ὠραιότητος, ζωῆς μαγικῆς. Φυσικὸν καλλιτέχνημα, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς χρωστήρ θὰ ἠδύνατο νὰ παραιοτήσῃ. Ἐνεφανίζετο κάπου, εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὸν περίπατον, εἰς μίαν γωνίαν, εἰς ἓνα τόπον, ὅπουδῆποτε, καὶ φῶς ἀνέτελλε. Τί θέλει κανεὶς περισσότερον ὄχι διὰ νὰ γράψῃ ἀλλὰ διὰ νὰ ψάλλῃ τὴν ἱστορίαν μιᾶς τοσοῦτον ὠραίας ζωῆς, τὴν ὅποιαν ἐχρῶσσαν τόσαι καλλιτεχνικαὶ ἀκτίνες καὶ ἦν παρηκολούθησε τόσον ἐνωρὶς ἐν αἰώνιον ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ, δεσμεῖον τὸ βλέμμα εἰς ἐντύπωσιν καὶ εἰς ὀρεβασμόν;

Ἦτο ὠραία ὡς ὄνειρον καὶ ὠραία ὡς ὄνειρον διέδρυσεν ἡ ζωὴ της. Ἡ φύσις τῆς εἶχε χαρίσει ἀφθόνως ὅλα τὰ δῶρά της, ἡ δὲ πραγματικὸς γόνισσα χάρις της προσέδιδεν εἰς τὴν θέλγουσαν φυσικὴν εἰκόνα της ζωηρὰν τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἀφίνει ἐν ἐξόχως ὠραῖον πλάσμα, εἰς τὴν φωτοβόλον φυσιογνωμίαν τοῦ ὁποίου χαρίζει ἡ ζωὴ διαρκῆ τὴν ἐκφρασιν τῆς ἠδύτητας καὶ διαφυλάσσει ἀμετάβλητον τὸ φυσικὸν κάλλος...

"Ὅσα καὶ ἂν ἀνεγράψοντο, δὲν θὰ ἤρκουν, ἴν' ἀποκαλύψωσι τελείως τὸν χαρακτῆρα τῆς γλυκιάτης καλλιτέχνιδος καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῶν φιλανθρωπικῶν αὐτῆς αἰσθημάτων καὶ ὑπὸ τὴν πλεον συμπαθεστέραν καὶ εὐμενεστέραν μορφήν αὐτῆς, τῆς ἀληθοῦς καὶ αἰσθηματικῆς τῆς ἑλπίδος. Ἐλπίδιος, τῆς ἐμπνεομένης ὑπὸ τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων, ἅτινα βαθέως δονοῦσι πᾶσαν φιλεῦσπλαγχον καὶ πονετικὴν καρδίαν. Ποδάκις δὲν τὴν εἶδον μὲ δάκρυα ἐνθουσιασμοῦ καὶ εὐχὰς φιλοστοργίας προπέμπουσιν ἀτυχή ὑπαρξιν, ἡ διὰ τῶν παρηγόρων λόγων, οἵτινες μετέτρεπον εἰς μεϊδιαμὰ τὴν ἐξ ὀδύνης σύσπασιν τῶν χειλέων, τὸν ἐκ τῆς θλίψεως μορφασμόν, διαχύνουσαν, δὲν εἰξεύρω ποῖαν ἀπαλὴν θωπεῖαν εἰς τὴν καρδίαν καὶ δρόσον εἰς τὸ πνεῦμα τὸ προπολούμενον ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ τῆς συμφορᾶς. Γνήσιος χαρακτῆρ καλωσύνης καλλιτέχνου ἐκ τῶν σπανιωτάτων...

✽

... Τοιοῦτον ἀγνόν, ἀθῶον, ἡμερον, γελαστόν, ἐπίχαρι, ἀνοιχτόκαρδον ποίημα διέκοψεν αἰφνης ἐν πλήρει ἀκμῇ καὶ νεότητι, σκαίως, ἡ ἀνεξιλέωτος Μοῖρα, μὲ θάνατον ἀροῆτως σπαρακτικόν, ἀποτελοῦντα τὴν δραματικωτάτην τῶν ἀντιθέσεων, πρὸς τὸν ἠδύτατα διαδρόνοντα βίον της. Τὸ **Σάββατον** ἦνωνον αὐτήν, νύμφην περικαλλεστάτην, οἱ δεσμοὶ τοῦ Ὑμεναίου καὶ τοῦ αἰσθήματος πρὸς τὸν κ. Παππαγεωργίου, καὶ τὴν **Τετάρτην** μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς, ἀπεδίδοτο εἰς τὴν γῆν, εἰς τὴν αἰωνίαν ὑπνώσιν, εἰς τὴν διαρκῆ γαλήνην τῶν νεκρῶν, ὅπου εὗρισκε πλεόν ὄτι ὄνειρεύθη ἐν τῇ γῇ, ὡσεὶ ἀναγνωρίζουσα τὴν μεγάλην ἀλήθειαν, ὅτι ἡ προσδοκία τῆς ζωῆς ὀλόκληρος συγκεντροῦται εἰς μόνην τὴν ἡρεμίαν τοῦ τάφου... Μόλις ἐπρόφθαεν ὑπὸ τὴν μαγεῖαν τριμήρου εὐτυχίας νὰ ἠσυχάσῃ εἰς τὸ πνεῦμά της ἡ ἰδέα τοῦ εὐδαίμονος καὶ ἀνωδύνου βίου, ὃν, ἐν ᾧ ἐπόθησεν ἐν τῇ ζωῇ, μόλις ἠδυνήθη νὰ ὄνειρευθῇ ἡ ψυχὴ της καὶ αἱ λαμπάδες τοῦ γάμου της, αἵτινες κατηύρασαν τὰ εἰκοσὶ ἔτη της εἰς τὸ πλευρὸν συζύγου λατρευτοῦ δὲν εἶχον σβύσει ἀκόμη, ἀνήθησαν πάλιν διὰ νὰ φέρουσιν νεκρὰν τὴν λευκόπεπλον τῶν Ἀθηνῶν κόρην εἰς τὸ μνήμα, μὲ τὴν λευκὴν νυμφικὴν ἐσθῆτα καὶ τὸ ἀγνόν λουλούδι τῆς πορτοκαλλιάς εἰς τὸ ὄχρον μέτωπον, τὴν ζηλευτὴν νύμφην...

Πᾶσα ἡ δύναμις ἀκμαίας ποιήσεως ἐλεγειακῆς, μόλις θὰ ἤρκει νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸν στεναγμόν τῆς ὀδύνης, ἐκεῖ, ἔνθα ἡ συμφορά εἶναι ἀνωτέρα τῆς ἀσθενοῦς ἀνοχηῆς, ἣν ἡ ἀνθρωπίνη καρδιὰ ἀντιτάσσει κατὰ τῶν κεραυνῶν τοῦ πεπρωμένου. Τίποτε δὲν δύναται νὰ τὴν γλυκάνῃ, ἐν ᾧ μόνον τὰ δάκρυα ἀναμιγνύονται εἰς κοινὸν ῥάντισμα θλίψεως,

νεκρικής σιωπῆς, βωθοῦ πόνου. Διὰ τὴν αἰθερόπλαστον καλλιτέχνηδα, τὴν ὁποίαν πρὸ ἑνὸς ἔτους ἀπεχαιρετήσαμεν παρθένον ὄνειρωδῶς βαινουσαν εἰς τὸν δρόμον τῆς εὐδαιμονίας, καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας σήμερον μᾶς χωρίζει ἔκφρων τῆς μοίρας πλάνη, πᾶσα λέξις καὶ ἡ γλυκυτέρα καὶ ἡ πλέον ἄρορεπῆς, ἀποβαίνει τραχεῖα, εἶναι σκληρὰ...

Δὲν ζῆ, ἀπέθανεν, εἶναι νεκρὰ ἡ **Μπεττίνα**. Τί φράσεις βαρεῖται ὡς μόλυβδος δι' ὑπαρξίν τοιαύτην. Τὴν στεγάζει διὰ παντός πλέον ὁ ἄττικὸς οὐρανὸς ἐκ τῆς λάμπσεως τοῦ ὁποίου εἶχε δανεισθῆ τὴν γλαυκὴν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς φωταύγειαν. Θνητοὶ ἀξιοῦντες προπετῶς νὰ ἐμβατεύσωσιν εἰς τὰ βουλευμάτα τοῦ Θεοῦ, ἀδυνατοῦσι μόνον νὰ εὕρωσι νέφη τόσον ἀραχνούφῃ καὶ τόσον γλυκὰ χρωματισμένα, διὰ νὰ ἀπλώσωσιν ἐπὶ τοῦ καλλιλεύκου τῆς ὥραιας παρθένου σώματος. Ἀπέθανεν ἡ **Μπεττίνα**. Αὕτη εἶναι ἡ ἀνοικτίμων ἀλήθεια, καὶ εἰς μίαν μόνην λέξιν συνοψίζεται ὁλόκληρος ἡ ἱστορία τῆς! Ποία γλῶσσα, ποῖος ποτὲ λόγος εἶναι τόσον πλαστικὸς καὶ ἐνταυτῷ τόσον μουσικὸς, ὥστε νὰ ὑποτυπώσῃ τὸν πόνον τῶν ἐπιζώντων, ὅταν ἡ καρδιά ὑψίσταται βαθεῖς κλυδωνισμούς, ὅταν παρέρχεται αἰφνης ἀφ' ἡμῶν ἀνεπιστρεπτῆ ὑπαρξις ἐγκλειούσα ὄλων ὁμοῦ τῶν ἀνθρώπων τὰ ἀρώματα καὶ πλασμένη μετ' ὄλων ὁμοῦ τῶν ἀγγέλων τὰ μειδιάματα;

✱

Ἡ **Μπεττίνα** κατ' ἐξοχὴν ἠγάπησε καὶ ἐλάτρευσε τὸν *Chopin*, εἰς τὴν μελέτην καὶ ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων τοῦ ὁποίου ἐξαιρετικῶς ἠδολόγηθη καὶ μετ' ἀπαραμίλλου ἀφοσιώσεως κατέγεινε, καὶ τὴν πρὸς τὴν μουσικὴν τοῦ διασῆμου καλλιτέχνητος προτίμησίν τῆς, ἐπρόσθεσε νὰ ἐκδηλώσῃ πέντε ἡμέρας πρὸ τοῦ ἀπιστεύτου θανάτου τῆς. Θὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, — παραμονὴν ἀκριβῶς τοῦ γάμου τῆς — καθ' ἣν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυβάλου τῆς παίζουσα τὴν *Marche Funèbre*, ἔκλειε διὰ τελευταίαν φορὰν τὰ μουσικὰ τῆς βιβλία, ἐκφράζουσα τὴν εὐχὴν, ὅπως τὸ θλιβερόν ἴσμα αὐτό, ὅπερ ἠρέσκετο ν' ἀνακρούῃ περιπαθέστατα, ἐκτελεσθῆ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ταφῆς τῆς. Καὶ ἡ τελευταία εὐχὴ τῆς ἀτυχοῦς καλλιτέχνητος, ὑπῆρξε ποιητικὴ, ὅπως ὅλος ὁ βίος τῆς, ὁ ἀφιερῶθεις εἰς τὴν λατρείαν τῶν εὐγενεστέρων ἰδανικῶν, βίος εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐμψυχωθῆ ὅλη τῆς Τέχνης καὶ τῆς Μουσικῆς ἡ ψυχὴ. Γνωρίζω, ὅτι ἡ Ἐπιστήμη τὴν εἶχε πρὸ πολλοῦ διαγράψῃ ἐκ τῆς ζωῆς, ἐνθυμοῦμαι, ὅτι δύο τρία δάκρυα καθύγρανον τὰς παρεΐάς μου, ἐν ᾧ ἡ ἀριστοτεχνία τὸ ἔσχατον ἀπεχαιρεῖται τὸ μαγικὸν κλειδοκυμβάλον τῆς, οὐ ἡ τελευταία ἀπήχησις ἐλίκνιζε τὴν ψυχὴν μας, ἀποστέλλουσα τὰ πανύστατα ελαφρὰ κύματά τῆς... Τὸ μουσικὸν αὐτὸ

μέρος περικυβερτῶν νῦν τὸν σταυρόν, ὅστις προστατεῖται τὴν νεκρὰν κεφαλὴν τῆς. Ὁ αἰώνιος πόνος ἀνεκτιμήτου συζύγου, ἐκπληροῦντος τὴν τελευταίαν εὐχὴν τῆς, ἀφιέρωσεν ἐπὶ τοῦ ὥραιου τάφου τῆς τὸ παθητικώτατον καὶ οἰονεὶ σύμβολον αὐτὸ τῆς ζωῆς τῆς, ὅπερ θὰ παραμείνῃ ὡς τὸ ἀπλουστερόν καὶ περιπαθέστερον ἐπιτύμβιον εἰς τὸν ψυχρὸν λίθον, ὅστις σκεπάζει τὸσπν νεότητα, τόσας προσδοκίας, τόσπν ἀριστοτεχνικὴν ζωὴν, εἰς ἣν ἡ Ποίησις ἔχυσε τὰ ἀδαμάντινα δάκρυά τῆς καὶ τὴν ὁποίαν ὠδήγησεν ὁ θάνατος εἰς τὸν παντοτεινὸν κόσμον τῶν ὄνειρων, ἔχουσαν ἀκόμη εἰς τὰ νεκρωμένα χεῖλη τῆς τὴν παρηγόριον εὐωδίαν τῶν πρώτων γαμπλίων φιλημάτων...

(Νοέμβριος 1897)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΣΕΝΗΣ